

MEGAN WYNNE

CASA
DIN STRADA
HAWTHORN

Traducere din limba engleză
de Alina Dobre

corint^v junior

CAPITOLUL PAISPREZECE

— **C**redeam c-ați plecat.

Sylvie se încruntă când se trezi cu toată lumea înapoi în bucătărie.

— Da, îmi pare rău, dar fiica ta și fiul meu se comportă foarte straniu și nu ne lasă să plecăm acasă.

— N-avem cum să plecăm! izbucni Robbie exasperat.

— Nu mai fi caraghios! O să ies pe ușa din față chiar în clipa asta. Trebuie să bag plăcinta la cup-tor, să fierb o oală de cartofi și să spăl o salată. Alt-fel, tatăl tău n-o să aibă ce să mănânce, spuse ea, aproape în lacrimi, năpustindu-se în hol.

— Nu pe acolo ajungem acasă! strigă Robbie după ea.

— Las-o baltă, Robbie, spuse Jack, ciufulindu-l. Nu știi ce joc e ăsta, dar e timpul să te oprești. Se întoarce spre Sylvie și adăugă: Îmi pare atât de rău pentru casa dumneavoastră! Vă pot ajuta cumva?

Sylvie își duse mâna la gură și clătină din cap. Jack îi mai ceru o dată scuze, stângaci, și porni pe urmele mamei spre ușa din față. Beth și Robbie îi găsiră stând la poartă și uitându-se în lungul drumului.

— Nu înțeleg..., rosti Isabelle încet.

Jack se uită unde arăta ea cu degetul, adică spre un BMW Seria 3.

— Uau! spuse el, încântat. N-am mai văzut niciodată așa ceva.

— Ce e aia? întrebă ea, când un Range Rover trecu prin fața lor, iar ei abia își reveniră din uluială. E imens!

— Ce se întâmplă? se întoarse Jack către Robbie.

— Am tot încercat să vă spun, zise Robbie supărat.

— Suntem tot pe strada Hawthorn, le explică Beth, făcând un pas în față, dar puțin mai târziu în timp.

— Cum adică? se arătă nedumerit Jack, în timp ce-și scoase o batistă din buzunarul de la piept și-și tamponă buza superioară.

Beth ridică din umeri.

— Vedeți voi, aici suntem cu peste șaiszeci de ani după vremea voastră.

— Da, și eu o să câștig Cursa TT de anul ăsta! făcu Jack neîncrezător și-și puse batista înapoi în buzunar zâmbind.

— Știu ce-i asta! se întoarse încântată spre ei mama lor. Suntem pe platourile unui film american!

— Nu, mamă, îi replică Robbie, răbdător. Suntem în secolul XXI.

— Douăzeci și cât?

— Anul 2019, explică Beth.

— Nu fiți absurzi! Dacă ar fi fost anul 2019, cum spuneți voi, eu aș fi moartă și Robbie ar fi un bătrânel.

— Oh, da! Beth îl privi uimită pe Robbie. Așa e.

— Hai, Dorothea, dragă! Isabelle îi întinse mâna și păși pe alee. Asta este strada noastră, tot ce trebuie să facem este să ne găsim casa.

Beth, Robbie, Jack și Jessica le urmară cu privirea pe Isabelle și pe Dorothea, care porniseră pe stradă și se uitau la fiecare casă. Se speriau și săreau de pe carosabil pe trotuar ori de câte ori trecea o mașină pe lângă ele.

— Văd că merg foarte repede, spuse Jack, aplecându-se în stradă ca să vadă mai bine.

— Pot depăși o sută șaiszeci de kilometri pe oră, spuse Robbie.

— Încetează, Robbie! se răsti Jack, reze-mându-se de un zid. Deja mă simt rău.

Într-adevăr, Jack era cam verzui la față. Lui Beth îi păru rău pentru el.

— Hai înăuntru!

Jess apăru pe scări chiar când intrară ei în hol.

— Vrei să vii la mine în cameră?

— Nu, îi răspunse tânărul, clătinându-se pe drum spre camera de zi. Trebuie să stau jos.

Jess și Beth îl urmară. Jack se așeză pe canapeaua joasă, înverzindu-se parcă și mai tare.

— Nu pot să cred că se întâmplă asta. Este adevărat?

— Da. Jess îl luă de mână. Știu că e ciudat.

Jack se scutură de cuvintele ei ca pe ploaie.

— Ți-ai pierdut mințile? se revoltă el, ridicându-se în picioare. Îmi spui că am ajuns cu mulți ani în viitor?

Apoi se întoarse încet și adăugă:

— De aceea vorbești atât de ciudat.

Jess zâmbi.

— Eu? Tu folosești cuvinte ca *admirabil*, *ostenit* și *strașnic*.

— Nu mai spune nimeni *strașnic*?

— Nici măcar tata.

Jack se lăsă din nou să cadă pe canapea.

— Deci aici dispărea Robbie?

— Aproape în fiecare după-amiază, recunosc Beth.

— Nu mă simt prea bine, spuse Jack, ducând mâna la gură.

— Repede!

Jess îl trase în hol, deschise o ușă de sub scări și îl împinse înăuntru. De la ușă, Beth și Jess îl auziră pe Jack vărsând.

— Ești bine? strigă Jess temătoare.

Jack vomită din nou.

Câteva clipe mai târziu, mama lui Robbie se întoarse în casă, cu chipul cenușiu și cu ochii mari cât cepele.

— Nu-mi place aici, făcu ea. Mi-e frică.

Când o auzi, Dorothea începu să plângă.

— Oh, Doamne! oftă Robbie și își puse un braț în jurul surorii sale.

— Haideți înapoi la bucătărie, îi invită Beth cu blândețe.

— Da, mulțumim.

În acel moment, Jack ieși din toaletă.

— Jack! îl strigă Isabelle, întinzându-i mâna.

— E în regulă, mamă, spuse el, punându-și mâinile pe brațele ei. Vom trece noi și peste asta.

— Jack salvează situația, spuse Robbie în șoaptă.

— Ce-ai zis? sări Jack și se întoarse spre el.

— Nimic, răspunse Robbie zâmbind forțat.

— Dacă nu ai nimic folositor de spus, taci din gură!

— Am tot încercat să vă spun, dar nu m-ați ascultat.

— Cine poate să se încreadă în ce spui tu?!

— Ia mai scutiți-mă! se încruntă Robbie, trăgându-și sora speriată în bucătărie.

— Tot aici sunteți? întrebă Sylvie nedumerită, când intrară cu toții.

Robbie o așează pe Dorothea la masă înainte de a răspunde.

— Nu putem pleca acasă, am rămas blocați aici.

— Cum adică ați rămas blocați? întrebă Sylvie.
Oamenii nu rămân blocați în casele vecinilor...

— Ba da.

— Ei bine, deblocați-vă! Îmi pare rău dacă sună nepoliticos, dar... Aruncă o privire pe fereastră și continuă: Dacă ploaia e problema, vă pot duce eu cu mașina.

Isabelle strigă din hol, de unde o auzise:

— Conduceți chiar dumneavoastră automobilul?

— Sigur că da, zise Sylvie. Spuneți-mi unde stați și mergem imediat.

— Strada Hawthorn, numărul 3, murmură Isabelle.

— Strada Hawthorn, numărul 3? Glumiți?!

Beth clătină din cap.

— Nu, mamă.

— Nu puteți să locuiți pe strada Hawthorn, numărul 3, aici stăm noi.

— Și noi, spuse Jack foarte serios.

— Vreți să spuneți Aleea Hawthorn, numărul 3?

— Nu, răspunse Isabelle, tremurând. Este strada. Sunt sigură. Ron are scris în acte.

Sylvie râse.

— Jess, la ce număr stăm noi?

— La 3, spuse Jessica încet.

— Îmi explică și mie cineva ce naiba se întâmplă?

— Mai bine stai jos un pic.

Beth o conduse pe Sylvie pe canapea și se așeză lângă ea.

— Robbie și familia lui au locuit aici.

— Înaintea noastră, vrei să spui?

Beth și Jess se priviră lung.

— Cu mult înaintea noastră.

— Ah, înțeleg, se relaxă Sylvie. Păi, de ce nu mi-a spus nimeni? Se întoarse spre Isabelle. Și acum de ce ați venit?

— Nu știu, răspunse Isabelle, și-și șterse o lacrimă rătăcită, cu batista de pânză scoasă din mânecă. Puneam un pic de ovăz peste tartă, ca să fie mai crocantă, așa cum îi place lui Ron, când am auzit o bubuitură dinspre magazie. Acolo i-am găsit pe Robbie și pe fiica ta, Beth. Dărâmaseră motocicleta lui Jack și, când am început să-l cert pe Robbie, au fugit. Au intrat în casă pe ușa din spate. Erau în bucătărie, iar într-o clipită

au și dispărut! Pur și simplu, au dispărut în pereții chiar în fața ochilor mei. Am atins pereții cu mâna și când m-am dezmeticit, eram aici.

— Ai trecut prin zid! sughiță Dorothea. Te-am văzut.

— Care zid? întrebă Sylvie.

Jack făcu un pas în față și spuse:

— Pereții de la bucătărie. Dorothea mi-a arătat unde să pun mâna, de-a lungul unei crăpături. Nu am crezut-o, desigur, dar mi-a zis să încerc și așa am ajuns în casa dumneavoastră.

Sylvie clătină din cap.

— Am auzit o mulțime de povești trăsnete la viața mea, dar asta le întrece pe toate. Printr-un zid!

— Nici eu nu înțeleg, spuse Jack, privind-o apoi pe Jess. Îmi dai, te rog, un pahar de apă?

— Sigur!

— Deci, continuă Sylvie, voi ziceți că ați locuit în casa asta și că azi, cumva, ați aterizat aici din nou?

— Da, spuse Jack și dădu din cap, luând paharul din mâna lui Jess.

Isabelle începu să se plimbe de colo-colo prin încăpere, neliniștită.

— Ce-o să creadă Ron? În toți anii ăștia de când suntem căsătoriți, nu s-a întors niciodată acasă fără să găsească cina pregătită.

— Aoleu, pentru numele lui Dumnezeu! se răsti Sylvie. Dar ce are, e invalid?

— Invalid? întrebă Isabelle, nedumerită.

— Ia ascultați aici! Tonul lui Sylvie se schimbă. Dacă sunteți niște escroci care încearcă să pretindă că au vreun drept asupra casei noastre, să știți că n-aveți nicio șansă. Am toate actele. Orice instanță din țara asta va fi de partea noastră!

— Mama, o atenționă Beth, nu e vorba de așa ceva!

— Nu e casa noastră, adăugă Jack. Suntem chiriași.

— Ron pune bani deoparte, explică Isabelle. Nu va cumpăra până nu este pregătit. Știți, e bancher.

Sylvie oftă.

— Nu, nu știu.

Cele două femei se uitară lung una la alta. Niciuna nu mai avea ceva de spus.

Întâmplarea face că Ron Montgomery chiar se întreba unde dispăruseră soția și familia lui. Sosise acasă la ora 18.20, ca de obicei, și strigase din hol „Bună, dragă!”, dar nu primise niciun răspuns. Era un lucru neobișnuit, dar nu imposibil. Însemna, probabil, că Isabelle strângea hainele întinse pe sârma din grădină, Robbie făcea năzbâtii pe-afară – să sperăm că undeva departe –, Dorothea citea în camera ei, iar Jack meșterea la motocicletă din garaj. Așa că, spunându-și că își va vedea curând soția și familia, Ron își puse pălăria în cuierul de lemn din hol, agăță haina dedesubt, își șterse picioarele de mai multe ori pe covorașul de la intrare – Isabelle se supăra dacă uita să facă asta – și își aranjă părul, uitându-se în oglinda din hol. Atunci observă o altă anomalie, una pe care pur și simplu nu putu s-o ignore – nu se simțea niciun miros de pui fript, nicio aromă savuroasă de supă caldă ori de slăninuță prăjită. Poate că Isabelle pregătise pentru cină un filé de pește pe care să-l prăjească în ultima clipă. Îi plăcea să țină peștele proaspăt până se așeza soțul ei la masă, ca să fie sigură

că nu se strica. *Asta trebuie să fie*, se gândi el, ușurat, *dar atunci unde e aburul călduț de la cartofii fierți? Nu ar trebui să miroasă măcar cartofii?* Isabelle pregătea mereu cartofi lângă pește. În timp ce îi treceau prin minte gândurile acestea, o luă de-a lungul holului până la ușa bucătăriei.

În inima casei lor, scena era și mai tulburătoare: masa era plină de dovezi cum că se făcuseră pregătiri pentru cină, dar nu era terminat niciun fel de mâncare. Pe o parte a mesei văzu făina împrăștiată, felii și coji de mere, ustensile de bucătărie murdare și aruncate laolaltă, cartofi decojiți – cojile încă erau lângă ei – și o tavă de cuptor cu o plăcintă de pui și broccoli... cel puțin asta credea că era. Dar în loc de crusta crocantă aurie, de deasupra, plăcinta era palidă, necoaptă și încă lucioasă, unsă cu gălbenuș de ou.

— Isabelle? răsună ezitant vocea lui Ron.

Ca răspuns, ușa din spate se deschise.

— Vai, domnule! Nu știu ce s-a întâmplat! exclamă Mary, izbucnind în lacrimi.

— Calmează-te, Mary, te rog! spuse Ron, deși el însuși se simțea oricum, dar nu calm. Spune-mi ce s-a întâmplat.

— Nu știi! se văicări ea.

— Unde sunt Isabelle și copiii?

— Eu n-am nicio vină!

— Sigur că nu. Acum stai jos și spune-mi ce s-a întâmplat.

Așteptă ca femeia să se liniștească, iar Mary începu să vorbească.

— Dădusem o fugă la magazin, să cumpăr lapte pentru prăjitură – ar fi trebuit să luăm mai mult săptămâna asta, din cauza prăjiturilor pe care le-am făcut în plus, dar am uitat.

— Așa, zi mai departe.

— Ei bine, când m-am întors acasă... dispăruseră.

— Toți?

Ea dădu din cap.

— Inclusiv Jack?

— Nu știi. Nu se întorsese de la serviciu când am plecat.

— A venit între timp?

— Nu, îi răspunse Mary, trăgând adânc aer în piept. Am întors casa cu susul în jos. Nu e niciunul dintre ei pe nicăieri!

— Trebuie să existe o explicație!